

Nyilas Atilla

Egy lángelme születésnapjára

Százhusz éve jött a világra,
a napja a születésem előttől
a költészet magyar ünnepe,
én már ebbe nőttem bele.

Úgy adódott, hogy az első,
addigra befutott költőt,
akit személyesen megismertem,
Birtalan Ferencben tisztelhettem,

sokat tanultam tőle és fiától,
költészetnap hagyományommá vált,
hogy fölkeresem őket otthonukban,
később csak az apát,

végül kórházba készültem hozzá,
hetek óta a verseit olvasva,
de elhunyt az előző napon,
nem egész két évvel túlélve fiát.

A naphoz kötődő másik szokásom
a Miskolcra utazásban állt,
egy diákok számára kiírt
versíró pályázat eredményhirdetésére,

másnap koszorúzás Lillafüreden
— az egyik első helyezett
a szoborra adta napszemüvegét —,
aztán valamikor elengedtem.

Eszkendők után érkeztem újra ide,
a Palotaszálló hajdani
visszatérő álmom kastélyát idézi,
sziklafal, erdők és hegyek,

a függőkertek labirintusában
kergetőznek gyermekeim,
a Hámori-tavon ott húzódik

nászutunk csónakjának nyoma,

most is olyasféle mámort érzek,
mint amikor először jártam erre,
a körtepálinka időszakában,
egy új lánnyal az őszi avaron,

amerre a Szinva patak szalad,
a levegő kéjesebb az éternél,
nincs az az ember, aki itt
bele ne habarodna valakibe.